

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud prvního stupně samosoudkyní
Mgr. Kamilou Drábkovou ve věci

žalobce: **Lesy České republiky, s. p.**, IČO: 42196451
se sídlem Hradec Králové, Přemyslova 1106/19,

za účasti
účastníka řízení: **Římskokatolická farnost – prelatura Český Krumlov**, IČO: 42396565
se sídlem Český Krumlov, Horní 156,
zastoupeného JUDr. Jakubem Křížem, Ph.D.,
advokátem v Praze 1, Týnská 633/12,

o nahrazení rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 3.12.2015, č. j. 491133/2013/R3339/RR13524, ze dne 3.12.2015, č.j. 491133/2013/R3339/RR13927, ze dne 25.5.2016, č.j. 491133/2013/R3339/RR19653, ze dne 25.4.2016, č.j. 491133/2013/R3339/RR18743 a ze dne 21.7.2016, č.j. 491133/2013/R3339/RR20672,

takto:

- I. **Zamítá se** žaloba, kterou se žalobce domáhal nahrazení rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj rozsudkem soudu ve znění, že dalšímu účastníku řízení se nevydávají pozemky, a to rozhodnutí ze

dne 3.12.2015, č.j. 491133/2013/R3339/RR13524, pokud jde o parcely KN č. 240/2, 240/3, 240/4, 264/4, 265, 275/1, 280 v katastrálním území Petrovice u Borovan a 1142, 1167/27, 1194/6, 1194/13 v katastrálním území Vlachnovice, rozhodnutí ze dne 3.12.2015, č.j. 491133/2013/R3339/RR13927, pokud jde o parcelu KN č. 2982/19 v katastrálním území Kamenný Újezd, rozhodnutí ze dne 25.5.2016, č.j. 491133/2013/R3339/RR19653, pokud jde o parcely KN č. 282/27, 282/28, 282/13 všechny v katastrálním území Štětkře, rozhodnutí ze dne 25.4.2016, č.j. 491133/2013/R3339/RR18743, pokud jde o parcelu KN č. 339/50 v katastrálním území Petrovice u Borovan a rozhodnutí ze dne 21.7.2016, č.j. 491133/2013/R3339/RR20672, pokud jde o parcelu KN č. 259/48 v katastrálním území Pořešín.

- II. Žalobce je **povinen zaplatit** na náhradě nákladů řízení dalšímu účastníku řízení částku 64.511,15 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce dalšího účastníka řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svými žalobami domáhal nahrazení výše citovaných rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen správní orgán), jímž bylo rozhodnuto v řízení vedeném podle zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále ZMVC), o nároku dalšího účastníka řízení na vydání pozemků z původního církevního majetku specifikovaných ve výroku tohoto rozsudku. Žalobce nesouhlasí s těmito rozhodnutími správního orgánu a cítí se jimi být dotčen ve svých subjektivních právech, neboť správní orgán pozemky dalšímu účastníku řízení, dle žalobce nesprávně, vydal. Žalobce ještě před zahájením správního řízení obdržel od dalšího účastníka řízení výzvu k vydání těchto pozemků, kterou však vyhodnotil jako nedůvodnou, jelikož měl poznatky o tom, že jde o majetek, který byl konfiskován podle dekretu prezidenta republiky č. 1945 Sb. a další účastník řízení ani na žalobcovu výzvu nepředložil žádné důkazy o zrušení konfiskace, naopak namítal, že mu nemovitosti byly odňaty postupem podle zák. č. 142/1947 Sb., popř. č. 46/1948 Sb. Správní orgán v následném správním řízení vydal napadené rozhodnutí, jímž nemovitosti dalšímu účastníku řízení vydal a v té souvislosti konstatoval, že majetek přešel do vlastnictví Československého státu na podkladě řádně provedeného řízení podle zák. č. 142/1947 Sb. a č. 46/1948 Sb. a naopak přechod vlastnického práva na základě aplikace dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. prokázán nebyl. Žalobce ve své argumentaci vychází z řady historických archivních listin, když původním vlastníkem těchto pozemků bylo Erzdechantei in Krumau, o čemž svědčí zápis v knihovní vložce č. 766 zemských desek pro katastrální území Český Krumlov. Další účastník řízení je na základě rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob z roku 2003 totožným subjektem s původním vlastníkem. Při konfiskacích podle nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 89/94 docházelo k přechodu majetku na stát bez ohledu na intabulační princip a došlo-li ke konfiskaci části majetku podle dekretů prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. nebo č. 108/1945 Sb., došlo ke kategorizaci původního vlastníka natolik, že ex lege přešel na stát i ten majetek, ohledně něhož rozhodnutí vydána nebyla či nebyla zapsána v pozemkové knize. Konfiskovaný byl tedy vždy celý majetek, přestože rozhodnuto bylo třeba pouze o jeho části. Totožnost Prelatury a Děkanství (Arciděkanství) krumlovského dovozoval z odkazu na digitální materiály parlamentní knihovny (sněm království českého“ a též z totožnosti soupisu konfiskovaného majetku a majetku zapsaného v pozemkové knize. Je-li majetek v pozemkové knize veden na oprávněnou osobu (právního předchůdce) a je totožný s majetkem konfiskovaným (viz soupis), je zřejmé, že majetek nemůže být vydán z důvodu konfiskace – výjimka z vydání podle § 8 odst. 1 písm. h) ZMVC.

Konfiskace nastala ex lege ve smyslu ust. § 1 dekretu s okamžitou platností a bez náhrady a vztahovala se na veškerý zemědělský majetek dotčené osoby, tedy i na majetek církevní a účinky konfiskace nastaly ex tunc k datu účinnosti dekretu, tj. k 23.6.1945. Vedle intabulace nebylo nutné ani odevzdání nemovitosti, jak potvrdil v řadě rozhodnutí i Ústavní soud a tehdejší právní úprava nevyžadovala, aby jednotlivé okresní národní výbory při konfiskacích podle dekretu č. 12/1945 Sb. vydávaly a vyvěšovaly vyhlášky s uvedením konkrétních nemovitostí. Úkony státních orgánů vůči dalšímu účastníku řízení činěné podle zák. č. 142/1947 Sb. neměly žádné relevantní právní účinky, jelikož majetek byl v té době již ve vlastnictví Československého státu na základě konfiskace. Listinné důkazy svědčí o tom, že stát majetek Prelatury Český Krumlov dotčený konfiskací převzal. Následným postupem státu podle zákona č. 142/1947 Sb. nemohla být dalšímu účastníku řízení způsobena žádná křivda. Podle judikatury Ústavního soudu ČR, např. stanoviska ze dne 1.11.2005, sp. zn. Pl. ÚS-St. 21/05 konfiskace podle dekretu č. 12/1945 byla zákonným aktem, který nelze posuzovat z hlediska vad na něj navazujících správních (deklaratorních) rozhodnutí. Ke konfiskaci docházelo zpravidla ze zákona bez správního řízení a právním titulem přechodu vlastnického práva na stát je samotný dekret. Další účastník řízení tak není oprávněnou osobou ve smyslu § 3 ZMVC a nespňuje ani podmínku utrpěné majetkové křivdy v rozhodném období podle zákona v důsledku některý ze skutečností uvedených v § 5. Navrhoval proto ve všech věcech, aby soud nahradil správní rozhodnutí svým rozsudkem ve znění, že tam blíže označené nemovitosti se dalšímu účastníku řízení nevydávají.

2. Další účastník řízení se žalobami nesouhlasil a navrhoval jejich zamítnutí. Namítal především, že ke konfiskaci majetku jeho právního předchůdce nedošlo. Z pozemkové knihy ji dovodit nelze, poznámka „Zábor“ na titulní straně se vztahuje k zápisu z r. 1921, jímž byl poznamenán zábor podle zákona č. 215/1919 Sb. Vyhláška Okresní správní komise v Kaplici z 18.10.1945 a dodatkový protokol č. 65 z 21.7.1949 se týká výslovně majetku v obci Ličov, který není předmětem žaloby. Podle § 3 odst. 2 dekretu č. 12/1945 Sb. o tom, zda právnickou osobu jest považovati za zrádce a nepřátele československé republiky rozhoduje zemský národní výbor, v pochybných případech vydává konečné rozhodnutí ministerstvo zemědělství po dohodě s ministerstvem vnitra, avšak žádný z těchto orgánů listinu nevydal. Označení „Děkanství“ účastník nikdy v této podobě neužíval a je pochybnost, zda listina vůbec směřuje proti němu. Není-li určité, komu je správní akt určen, jde o akt nulitní. Vyhláška mu nebyla nikdy doručena. Doručování písemností vydaných podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., který pro to neměl vlastní pravidla, probíhalo podle vládního nařízení č. 8/1928 Sb., jež umožňovalo doručování veřejnou vyhláškou „osobám, jejichž pobyt přes konané šetření jest neznám“ (§ 33 odst. 1), jinak platí, že „úřad doručuje úřední spisy poštou, neuzná-li u vhodnější doručit je sám, svými orgány nebo obcí“ (§25). Taková možnost na dalšího účastníka řízení vůbec nedopadá, nebyl vysídleným obyvatelem neznámého místa pobytu, ale korporací veřejného práva, s níž se téměř každý dostal do styku. Nejsou ani žádné doklady o šetření požadované § 33 odst. 1 vládního nařízení č. 8/1928 Sb. Listina je ve vztahu k němu paaktem, nevyvolávajícím žádné právní účinky. Z dalších žalobcem předložených listin coby důkazů o konfiskaci nelze nic vyvozovat, obsahují pouze letmé zmínky o konfiskaci a buďto jsou nepřezkoumatelné, neobsahují označení orgánu, který je vydal či další podstatné údaje, obsah některých z nich pak žalobce chybně interpretuje (např. žádost města Český Krumlov z 13.6.1946, která naopak prokazuje, že město nepovažuje pozemky prelatury v Českém Krumlově za zkonfiskované, či dopis preláta [redacted] Státní obvodové úřadovně z 11.5.1948, který nehovoří o „majetku udavačů“, jak tvrdí žalobce, ale o „majetku nadačním“. Hospodářské smlouvy uzavírané v letech 1968 – 1979 dokládají pouze převod správy národního majetku z jedné státní organizace na jinou. Žaloba trpí vnitřními rozpory, kdy se na jedné straně dovolává vylukového důvodu podle § 8

odst. 1 písm. h) ZMVC, jinde však tvrdí, že dalšímu účastníku žádná křivda nevznikla, když do rozhodného období vstupoval již bez majetku. Judikatura Ústavního soudu ve vztahu k předchozím restitučním předpisům dovodila oprávnění soudu posuzovat splnění podmínek konfiskace podle dekretu, povinnost přezkoumat, zda nedošlo ke zneužití dekretu č. 12/1945 Sb. a povinnost identifikace konkrétních nemovitostí v konfiskačním výměru (nálezy sp. zn. IV. ÚS 56/94, II. ÚS 22/94, II. ÚS 39/95, II. ÚS 405/98 a další). Předmětnou konfiskační vyhlášku je nutno přezkoumat z hlediska formy, zda bylo rozhodováno vůči subjektu, vůči němuž mohlo být rozhodnutí směřováno, doručení, pravomoc a věcnou příslušnost správního orgánu, který správní akt vydal, existenci právních podkladů pro správní akt, právní možnost plnění uloženého správním aktem, zda správní akt netrpí vnitřními rozpory, nesrozumitelností či neurčitostí. Předmětná konfiskační vyhláška v důsledku nedoručení nikdy nenabyla právní moci ani vykonatelnosti, označení jejího adresáta je neurčité a nesrozumitelné, Okresní národní výbor (Okresní správní komise) mohl vykonávat působnost jen na území svého okresu a nebyl oprávněn provést konfiskaci celého majetku, sídlo subjektu „Děkanství“ se podle vyhlášky nacházelo na území jiného okresu, účastníka nelze podřadit pod žádný ze subjektů uvedených v § 1 odst. 1 dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. Existuje naopak řada listin svědčících o tom, že ze strany státu byly činěny vůči jeho právnímu předchůdci úkony podle zákona č. 142/1947 Sb., v nichž jsou jednoznačně identifikovány žalované pozemky, např. jde o žádost o zápis poznamky zamýšleného převzetí Ministerstva zemědělství z 14.4.1948 týkající se majetku zapsaného v zemské desce č. 766. Jestliže orgány totalitního státu vlastnické právo dalšího účastníka řízení po část rozhodného období uznávaly, nelze nyní tvrdit, že o ně přišel již před začátkem rozhodného období, neboť tak by se praxe demokratického státu stavěla k vlastníku či restituentovi nepříznivěji nežli praxe nejttotalitnějšího období (nález Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 35/96). Nejasnosti či pochybení v postupu státních orgánů totalitního režimu nelze vykládat v jeho neprospěch, jak dovodil nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 553/2000. Žalobce nedoložil, že konfiskace se stala pravomocnou do 25.2.1948 a případné pokusy aplikovat proti dalšímu účastníku řízení dekret č. 12/1945 Sb. po tomto datu by byly majetkovou křivdou ve smyslu ust. § 5 písm. j), případně písm. k) ZMVC. V poválečném období byla vedena rozsáhlá debata o aplikovatelnosti dekretu č. 12/1945 Sb. na církevní subjekty, přičemž převážil názor, že u těch z nich, jež měly povahu korporace veřejného práva, to možné není. Takový závěr zastávalo i komunisty řízené Ministerstvo zemědělství. Z uvedeného plyne, že majetek účastníka řízení ani konfiskován být nemohl.

3. Správní orgán ve svých vyjádřeních k žalobám zrekapituloval stručně obsah odůvodnění svých rozhodnutí, na jejichž závěrech setrval.
4. Z důvodu hospodárnosti řízení spojil soud všechny věci ke společnému projednání (včetně věci vedené pod sp. zn. 11 C 106/2016, která byla později z řízení vyloučena a bude o ní rozhodnuto samostatně). Důvodem spojení byla skutečnost, že jak žalobce, tak i další účastník řízení, uplatňovali ve všech věcech shodnou argumentaci a předkládali totožné důkazy, jelikož v zásadě jedinou spornou otázkou mezi nimi bylo, kdy a na základě jakého právního důvodu došlo k odnětí majetku právního předchůdce dalšího účastníka řízení, potažmo tedy zda ten má postavení oprávněné osoby ve smyslu § 3 ZMVC.
5. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu v této věci je ve smyslu § 9 odst. 10 ZMVC projednávána v řízení podle páté části o.s.ř., k němuž je v prvním stupni příslušný krajský soud.
6. Podle § 244 odst. 1 o.s.ř. rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popř. smírčí orgán řízení podle zvláštního právního

předpisu (dále jen správní orgán), podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§ 7 odst. 1) a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.

7. Podle § 246 odst. 1 o.s.ř. je k návrhu oprávněn ten, kdo tvrdí, že byl dotčen na svých právech rozhodnutím správního orgánu, kterým byla jeho práva nebo povinnosti založena, změněna, zrušena, určena nebo zamítnuta.
8. Soud všechny podané žaloby vyhodnotil jako včasné, jelikož žalobce dodržel zákonnou dvouměsíční lhůtu od doručení správních rozhodnutí k podání žalob k soudu podle § 247 odst. 1 o.s.ř. Žaloby ve věci sp. zn. 11 C 32/2016 a ve věci 11 C 33/2016 byly podány 5.2.2016, přičemž obě rozhodnutí byla žalobci doručena 7.12.2015, žaloby ve věcech sp. zn. 11 C 96/2016 a 11 C 97/2016 byly podány k soudu dne 6.6.2016, přičemž rozhodnutí ve věci sp. zn. 11C 96/2016 bylo žalobci doručeno 25.5.2016 a rozhodnutí ve věci sp. zn. 11 C 97/2016 bylo doručeno 28.4.2016, žaloba ve věci sp. zn. 11 C 118/2016 byla k soudu podána 10.8.2016 a napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 22.7.2016. Soud tedy všechny žaloby projednal věcně.
9. Dodržen je i okruh účastníků řízení podle § 250a odst. 1 o.s.ř. Soudního řízení se účastní tytéž subjekty, které byly účastníky řízení správního (§ 9 odst. 5 ZMVC), kde žalobce vystupoval v postavení povinné osoby a Státní pozemkový úřad v postavení oprávněné osoby.
10. Žalobami napadenými rozhodnutími správní orgán vydal dalšímu účastníku řízení jako oprávněné osobě v řízení podle § 9 odst. 6 ZMVC zemědělské nemovitosti – lesní pozemky v k.ú. Petrovice u Borovan, Vlachnovice, Kamenný Újezd, Štěkře a Pořešín. Správní řízení bylo zahájeno na základě návrhu, podaného dne 12. 9. 2014, v němž byl jako povinná osoba označen Lesy ČR, s. p., který již předtím, dne 14. 11. 2013, vyzval další účastník řízení k vydání těchto nemovitostí výzvou. Ve správním řízení bylo prokázáno, že původním vlastníkem pozemků bylo Erzdechantei in Krummau, jak bylo zapsáno v knihovní vložce č. 766 zemských desek pro k. ú. Český Krumlov. Podle rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob, č. j. 1004/2003, ze dne 26. 5. 2003, je žalobce totožným subjektem s původním vlastníkem nárokovaného majetku. Na podnět povinné osoby se správní orgán zabíral otázkou konfiskace ve vztahu ke konfiskační vyhlášce Okresní správní komise v Kaplici, kdy dovodil, že je nutno přihlížet k historickým souvislostem. Obce, v nichž byl nemovitý majetek žalobce, se nacházely v pohraniční oblasti, kde žilo německé obyvatelstvo, jehož deportace z Čech probíhala v letech 1945 až 1946. Podklady pro vysídlení a pro propadnutí jejich majetku byly dekrety prezidenta republiky. Vyhláška jmenovala fyzické osoby a mezi nimi i další subjekty jako Panství Nové Hradky, dočasné držitele některých domů a Děkanství Krumlov. V archivech však nebyla nalezena žádná listina, která by svědčila o konfiskaci majetku právního předchůdce žalobce či o vystavení konfiskačního výměru na něj, naopak shromážděné listiny mapují podrobně postup tehdejších správních orgánů v rámci řízení podle zákonů č. 142/1947 Sb. a 46/1948 Sb., jakož i o následném přidělovém řízení v oblasti, do něhož byl zahrnut nemovitý majetek zkonfiskovaný německému obyvatelstvu, církevní majetek získaný státem na základě zákona o revizi pozemkové reformy a majetek dalších subjektů v obci. Majetek právního předchůdce žalobce přešel do vlastnictví státu na základě řízení podle zákona č. 142/1947 Sb. a 46/1946 Sb. podle výměru Ministerstva zemědělství, č. j. 7212/48-9/R-12, ze dne 19. 3. 1948, adresovaného Prelatuře v Českém Krumlově, jímž bylo rozhodnuto o vyvlastnění jejich nemovitostí ležících ve správních okresech České Budějovice ve prospěch státu, čímž je naplněna majetková krivda podle § 5 písm. a) ZMVC, jelikož zároveň nebyly dohledány žádné doklady o poskytnutí náhrady. Uvedení „Děkanství“ ve vyhlášce Okresní správní komise v Kaplici bylo nedopatřením způsobeným chaosem a zmatky

provázejícími poválečnou dobu. Tento závěr správní orgán opřel i o listinu ze dne 20. 3. 1946 vydanou Ministerstvem zemědělství v Praze, jež aplikaci dekretu prezidenta republiky na církevní majetek mající charakter veřejného práva přímo vyloučila.

11. Skutkové závěry správního orgánu, pokud jde o postup žalobce při uplatnění restitučního nároku, povinné osoby, právního nástupnictví žalobce po knihovním vlastníku pozemků a o jeho zápisu v rejstříku Ministerstva kultury ČR, identifikaci současných parcel KN a původních parcel PK a že tento majetek byl zapsán v pozemkové knize pro vlastníka Erzdechantei in Krumau, účastníci nezpochybnovali a tyto skutečnosti nepochybně vyplývají i z listinných důkazů založených ve správním spisu. Soud je z tohoto důvodu převzal za svá skutková zjištění ve smyslu § 250e odst. 2 o. s. ř.
12. Dokazování se zaměřilo na právní důvod odnětí předmětného majetku právnímu předchůdci dalšího účastníka řízení. Provedeným dokazováním byly zjištěny tyto skutečnosti:
13. Z vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18.10.1945 bylo zjištěno, že tento orgán označil podle § 1 odst. 1 dekretu presidenta republiky ze dne 20. července 1945 čís. 12 Sb. o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa za osoby německé – maďarské národnosti v obci Ličov, vedle několika desítek fyzických osob, pod běžným číslem 69 v kolonce „Jméno a příjmení“ Děkanství a v kolonce „Byt (přesná adresa)“ Krumlov. Z textu dokumentu vyplývá dále, že tam označeným osobám byl zemědělský majetek podle dekretu zkonfiskován pro účely pozemkové reformy. Jmenované osoby, pokud se aktivně zúčastnily boje za zachování celistvosti a osvobození Československé republiky, uplatnit podle § 1 odst. 2 cit. Dekretu nárok, aby jim zemědělský majetek nebyl zkonfiskován. Nárok na výjimku mohou uplatnit u okresní správní komise v Kaplici do 15 dnů od vyvěšení vyhlášky. Vyhláška byla vyvěšena 1. 11. 1946, sejmuta dne 16. 11. 1946, je opatřena razítkem Místní správní komise Ličov a Okresní správní komise v Kaplici, dvěma ručně psanými nečitelnými podpisy u předtištěného textu „Předseda okresní správní komise“ a dalším ručně psaným nečitelným podpisem u razítka Místní správní komise Ličov.
14. Zmínka o konfiskaci je uvedena v následujících listinách předložených žalobcem: v Hospodářské smlouvě o převodu správy národního majetku uzavřené mezi ONV v Českém Krumlově a Jihočeskými státními lesy z 5.11.1979 a ONV v Českém Krumlově a Státními statky Šumava z 31.5.1976, kde je jako důvod převodu zmíněno, že jde o konfiskované pozemky a Seznamu parcel – příloze k tomuto dokumentu, kde je v závorce uvedeno „konfiskát Prelatura“, v žádostech ONV Český Krumlov Středisku geodézie Český Krumlov o oznámení podkladů pro zápis v evidenci nemovitostí porovnáním stavu pozemkové knihy z r. 1979, kde je rukou dopsán text „konfiskát Prelatura, r. 1948“, dopisu Zemského národního výboru Místnímu národnímu výboru v Českém Krumlově z 19.5.1948 v souvislosti s přidělem pozemků v rámci revize první pozemkové reformy, kde se hovoří o konfiskátu prelatury v Českém Krumlově, v nedatovaných listinách vyhotovených Osidlovací komisí Ministerstva zemědělství v Č. Krumlově a v Kaplici, nazvaných „Přehled soupisu zkonfiskovaných drobných lesů podle území“, nedatovaném formuláři „Soupis zkonfiskovaného nemovitého zemědělského majetku“ (obsah listiny nečitelný).
15. Ze sdělení Národního archivu v Praze bylo zjištěno, že žádná písemnost dokladující konfiskaci majetku právního předchůdce dalšího účastníka řízení nebyla v archivu nalezena.

16. Oproti tvrzení žalobce konfiskaci předmětného majetku nezmiňuje žádost Města Český Krumlov Národnímu pozemkovému fondu, o přidělení pozemků prelatury v Českém Krumlově (bod 4.), ani dopis preláta [REDAKCE] Státní obvodové úřadovně pro pozemkovou reformu z 11.5.1948. Dodatkový protokol č. 65 z 21.7.1949 hovoří pouze o předání zkonfiskovaných drobných selských lesů v k.ú. Líčov, žádnou jinou zmínku o konfiskaci neobsahuje. Protokol z 1.9.1945 o převzetí veškerého kostelního a farního majetku, ani přihláška z 6.5.1948 Ředitelství státních lesů a rybníků Nové Hrady Osídlovací komisi v Č. Krumlově rovněž o konfiskaci nehovoří.
17. Ministerstvo zemědělství v Praze pod č. j. 7012/48-9/R-12 z 19. 3. 1948 rozhodlo o revizi první pozemkové reformy ve vztahu k Prelatuře v Českém Krumlově podle zákona č. 142/1947 Sb., rozhodnutím byla zčásti zrušena dřívější rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o propuštění ze záboru nemovitostí postižených v rámci první pozemkové reformy a rozhodnutí, jimiž byl některý majetek původnímu vlastníku ponechán, čímž se staly opět zabranými a předmětem rozhodování podle zákona č. 142/1947 Sb. a zároveň bylo rozhodnuto o jejich vyvlastnění, jak bylo zjištěno z této listiny.
18. Úkony správních orgánů a dalších subjektů činěné ve vztahu k majetku právního předchůdce dalšího účastníka řízení podle zákona č. 142/1947 Sb. dokumentují následující listiny: Soupisy pozemkového majetku podléhajícího revizi podle zákona z 11.7.1947, č. 142 Sb, o revizi první pozemkové reformy – z 16.1.1948 - k.ú. Záluží, k.ú. Slupenec z 16.1.1948, výpověď Ministerstva zemědělství z 14.4.1948 z hospodaření na pozemcích – podání Okresnímu soudu v Českém Krumlově, seznam Státní obvodové úřadovny pro pozemkovou reformu v Č. Budějovicích z 26.8.1948 ohledně pozemků dvora Drahoslavice patřící Prelatuře Č. Krumlově za účelem vydání výměru o přidělu, dopis Ministerstva zemědělství z 17.9.1948 ve věci „Převzetí lesního a rybníčního majetku velkostatku Prelátský les, vlastník Prelatura Český Krumlov státem podle zák. č. 142/1947 Sb., Úředního záznamu Ministerstva zemědělství z 1.10.1948 ve věci předání revidovaného majetku Prelatury Český Krumlov a zápisu o předání tohoto majetku z 2.10.1948, rozhodnutí Ministerstva zemědělství z 23.9.1948 ohledně přidělu pozemků v k.ú. Slupenec adresované Čsl. státu – správě lesů a statků, Soupis parcel určených k převzetí a ocenění v k. ú. Slupenec, Krásejovka, Opalice, Český Krumlov, Přídolí, Rojšín, Štětkře, Záluží, Zátes, Návrh přidělu lesního majetku Obvodové ústředny pro pozemkovou reformu pro k.ú. Kaplice, Třeboň, Č. Budějovice, Č. Krumlov a Trhové Sviny z 2.10.1948, Zápis o převzetí lesního a rybníčního majetku velkostatku Prelátský les, podle zák. č. 142/1947 Sb., listina vyhotovená Ministerstvem zemědělství dne 7.12.1948, dopisy manželů Mázových a Palečkových z r. 1948 Státní obvodové úřadovně ve věci slevy splátek za přidělené pozemky v k.ú. Štětkře, dopis Zemského národního výboru z 17.3.1948 ve věci přihlášek o přidělu půdy mj. ze statků prelátsství v Č. Krumlově, dopis Ministerstva zemědělství z července 1949 Místním národním výborům v Záluží a Kamenném Újezdě, rozhodnutí Ministerstva zemědělství z 23.7.1949 o přidělu pozemků v k.ú. Slupenec, adresované MNV v Českém Krumlově, dopis Ministerstva zemědělství Československým státním (lesům), n. p. z 23.7.1949 včetně přehledu přidělených pozemků, Zápis o odevzdání lesního a rybníčního majetku velkostatku Prelatura Český Krumlov z 16.12.1949, dopis Ministerstva zemědělství z 11.5.1950 Prelatuře v Českém krumlově, včetně soupisu pozemků, listiny Ministerstva zemědělství z 23.7.1949 o přidělu lesů v k.ú. Třeboň, Mladošovice, Petrovice, Vlachnovice Čs. státním lesům, n.p., rozhodnutí Ministerstva zemědělství z 11.6.1951 o přidělu pozemků v k.ú. Slupenec, adresované Čsl. státním lesům, n. p., přidělové listiny ONV v Českém Krumlově z 7.7.1958 a 30.8.1958 ohledně nemovitostí v k.ú. Slupenec, žádosti Středisku geodézie o oznámení podkladů pro zápis v evidenci nemovitostí, knihovní návrh z 19.3.1959 Lidovému

civilnímu soudu v Praze na odpis nemovitostí v k.ú. Slupenec z knihovní vložky č. 766 podle přidělové listiny, usnesení Okresního soudu v Českém Krumlově o vkladu vlastnického práva pro Československý stát – Krajskou správu lesů České Budějovice z 15.1.1960, návrh Okresnímu soudu v Praze 1 na povolení zápisů změn v zemských deskách podle potvrzení o přídělu a usnesení Okresního soudu v Českém Krumlově z 9.6.1964, o povolení knihovního zápisu podle přidělové listiny, nedatovaný návrh Státní obvodové úřadovny pro pozemkovou reformu na přiděl lesního majetku, jak bylo zjištěno z uvedených listin.

19. O postupu podle zákona č. 46/48 Sb. vůči majetku právního předchůdce dalšího účastníka řízení svědčí rozhodnutí KNV v Č. Budějovicích z 10.5.1950, jímž byl potvrzen výměr ONV v Č. Krumlově zn. 611-9.2.50-IX-4, o výkupu pozemků státem podle zákona č. 46/48 Sb., jak je prokázáno touto listinou.
20. Výpisy z katastru nemovitostí, list vlastnictví č. 459 pro k.ú. Lhota u Vlachnovic (parcely č. 114/3 a 122/11) a č. 130 pro k.ú. Mladošovice (parcely č. 665/31 a 1026 a 1429/2) ve spojení s knihovní vložkou č. 766 je prokázáno, že pozemky původně zapsané pro právního předchůdce dalšího účastníka řízení v pozemkové knize jsou dnes zapsány pro dalšího účastníka řízení; jako nabývací titul je ve všech případech zapsáno Rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob z 26.5.2003 – dle kán. 121 CIC na základě zákona č. 3/2002 Sb., č.j. 1004/2003.
21. Z vložky č. 1 pozemkové knihy pro katastrální obec bylo zjištěno, že jako vlastník tam zapsaných nemovitostí byl zapsán Romisch katolische Erzdechantei Kirche zu St. Veit, vlastníkem nemovitostí zapsaných ve vložce č.155 pozemkové knihy pro totožnou katastrální obec byl zapsán Krumauer Erzdechantei Pfrunde a vlastníkem nemovitostí zapsaných ve vložce č. 770 pozemkové knihy pro katastrální obec Besednice byl zapsán Pralatur in Krummau a/M.
22. Z knihovní vložky č. 766 desk zemských, úvodní strany, bylo zjištěno, že nese označení „Prelaturgut“, „Prelátský statek Krumlov Český“. V levém horním rohu je přeškrtnutý nápis „Zábor“. V části B pod položkou 1 je jako zápis o vložení vlastnického práva pro Arciděkanství v Českém Krumlově (v německém jazyce „Erzdechantei in Krumau“).
23. Fotokopie vložek příslušných pozemkových knih pro katastrální obec Krumlov č. 155 bylo zjištěno, že jako vlastník tam zapsaných nemovitostí, je zapsán Krummauer Erzdechantei Pfrunde, ve vložce č. 1 pro totéž katastrální území je jako vlastník zapsán Römisch katolische Erzdechantei Kirche zu St. Veit, ve vložce č. 770 pro katastrální území Besednice je vlastníkem zapsán Prälatur in Krummau a/M a ve vložce č. 766 již zmiňovaný Erzdechantei in Krummau.
24. Soubor listin předložených žalobcem k otázce vzniku a historického vývoje českokrumlovského arciděkanství a jeho označování v různých historických obdobích - článek na www.encyklopedie.ckrumlov.cz „Církevní dějiny regionu Český Krumlov“, publikace „Malonty – osud jedné pohraniční obce v Jižních Čechách“, publikace „Vznik a rozvoj českokrumlovské prelatury v letech 1655 až 1994“, část diplomové práce [redacted], pasáž textu „Historický přehled“ na webových stránkách Biskupství českobudějovického (www.bcb.cz) mapuje historii vývoje českokrumlovské prelatury od jejího vzniku, včetně změn jejího názvu, kdy pro označení byly v různých historických obdobích používány výrazy děkanství, děkanát, vikariát, prelatura.
25. Z rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob dle kán. 121 CIC ze dne 26.5.2003 bylo zjištěno, že církevní právnické osoby a) Erzdechantei in Krummau, b) Krumauer Erzdechantei

Pfründe, c) Prälatur in Krummau a/M, d) Romisch katolische Erzdechantei Kirche zu St. Veit byly sloučeny s církevní právníckou osobou Římskokatolická farnost - prelatura Český Krumlov jako nástupnickou církevní právníckou osobou. Tímto sloučením slučované církevní právnícké osoby zanikly bez likvidace a veškerý jejich majetek přešel na nástupnickou právníckou osobu.

26. Z části knihy narozených a zemřelých Prelatury Český Krumlov za období od 14. 10. 1945 – konec října 1945 a listopad 1946 – je zjištěno, že byly činěny zápisy o křtech nově narozených dětí, které v některých dnech prováděl prelát [REDAKCE] a zápisy o úmrtích. Prelatura Český Krumlov v letech 1945 – 1946 korespondovala v různých věcech s tehdejšími orgány státní správy (Místním národním výborem v Českém Krumlově, Okresním finančním ředitelstvím, Berní správou v Českých Budějovicích atd.).
27. Z www.historickygis-cuni.opendata.arcgis.com bylo zjištěno, že podle tohoto mapového portálu se žádné k.ú., v němž leží sporné pozemky, nenacházelo v okrese Kaplice.
28. Z vyjádření Historického ústavu Akademie věd ČR ze dne 9.5.2018 bylo zjištěno, že z církevně-historického pohledu Krumlovské arciděkanství, Římskokatolický arciděkanství kostel sv. Víta, Římskokatolická farnost – prelatura Český Krumlov byly součástí arciděkanátu Český Krumlov (děkanství či arciděkanství je z církevního hlediska nadřízená správní jednotka pro farnost, která má však svou právní subjektivitu zachovánu). Z vyjádření [REDAKCE], z Historického ústavu AV ČR, ze dne 18.4.2018, vyplývá, že z církevně-historického hlediska lze konstatovat, že arciděkanství a děkanství je v podstatě totožným subjektem, pojmově správnější je užití titulu arciděkanství. Ze sdělení Státního oblastního archivu v Třeboni z 16.4.2018 bylo zjištěno, že od r. 1940 patřila německá část českobudějovické diecéze včetně Prelatury Český Krumlov pod správu biskupství v Linci. Ze sdělení téže instituce z 24.4.2018 žalobci bylo zjištěno, že po připojení území Českokrumlovska k německé říši v r. 1938 po uzavření mnichovské dohody byla jižní pohraniční část okresů Český Krumlov a Kaplice připojena k německé říši a začleněna pod správu hornorakouské župy Obedonaugau. Krumlovský vikariát tvořily v letech 1939 – 1945 fary Boletice, Chvalšiny, Kájov, Kříšťanov, Ktiš, Přídolí, Slavkov, Svěraz, Vitěšovice, Zátoň a území Prelatury Český Krumlov připojené k německé říši. Původní obvod vikariátu byl obnoven po osvobození v r. 1945. Ze sdělení téhož subjektu z 7.3.2018 bylo zjištěno, že neexistují v archivu žádné dokumenty, jež by mohly potvrdit totožnost všech osob uvedených v rozhodnutí o sloučení citovaném pod bodem 26. odůvodnění tohoto rozsudku. Všechny výše jmenované historické právnícké osoby byly až do sloučení v r. 2003 samostatnými jednotkami se svými právy, povinnostmi a samostatnými vlastníky nemovitostí dle pozemkových knih. Žádoucí kostela (Romisch katolische Erzdechantei Kirche zu Sankt Veit) představovalo hmotné dotace kostela, ze které se od okamžiku vysvěcení novostavby kostela hradila především stavební údržba objektu i jeho zařízení a náboženský provoz. Beneficium (Krumauer Erzdechantei Pfründe) byla hmotná podstata pro zajištění duchovního správce.
29. Důkazní návrhy dalšího účastníka řízení na odborná právní stanoviska z poválečné doby a oběžníky a stanoviska správních orgánů k otázkám konfiskace církevního majetku podle dekretů prezidenta republiky byly zamítnuty pro nadbytečnost, neboť jde pouze o právní názory příslušných osob a z těchto důkazů nelze činit jakákoli pro věc podstatná skutková zjištění. Zamítnut byl i návrh žalobce na dotaz Státnímu pozemkovému úřadu, zda restituční nárok podle ZMVC uplatnily i další právnícké osoby, jež byly s dalším účastníkem řízení sloučeny výše citovaným rozhodnutím, resp., zda byly návrhy učiněny i za majetek ve vlastnictví těchto osob, neboť v situaci, kdy je zápisy v pozemkové knize prokázáno, že šlo o samostatné právnícké

osoby s vlastním majetkem, je takový důkaz nadbytečný a okolnost, zda uplatnily na tento majetek restituční nárok, je pro věc bez významu. Soudu je navíc známo z úřední činnosti, další účastník řízení jako právní nástupce subjektu Prälatuur in Krummau a/M, restituční nárok uplatnil.

30. Z provedených důkazů dospěl soud k závěru, že konfiskace zemědělského majetku právního předchůdce dalšího účastníka řízení na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. ještě před rozhodným obdobím prokázána není, neboť o tomto postupu svědčí jediný dokument – výše zmíněná konfiskační vyhláška Okresní správní komise v Kaplici, která však trpí zásadní vadou – neurčitostí v označení subjektu, jehož se týká, tj. „Děkanství“, jak bude vysvětleno dále. Žádný další dokument svědčící o konfiskaci dohledán nebyl, naopak je shromážděna celá řada listin dokládajících postup státu podle zákona č. 142/1947 Sb. či zákona č. 46/48 Sb. vůči majetku právního předchůdce žalobce. Vyjádření Historického ústavu Akademie věd ČR, Okresního archivu v Třeboni, část odborné diplomové práce [redacted] a části publikací věnujících se záležitostem církve v některých místech jižních Čech sice zčásti osvětlují vývoj církevní správy na tomto území v minulosti a terminologii historicky užívanou při označování jejích subjektů, pro podstatu sporu jde však o důkazy zcela bezvýznamné, neboť nikterak nezodpovídají základní otázku, zda konfiskační vyhláška postihla majetek právě Erzdechantei Krumau.
31. Žalobce přes poučení podle § 118a odst. 3 o.s.ř. o tom, že z dosavadního dokazování soud nemá za prokázané jeho tvrzení o konfiskaci majetku právního předchůdce dalšího účastníka řízení ještě před rozhodným obdobím podle ZMVC, další důkazy nepředložil a lze tedy uzavřít, že své důkazní břemeno ohledně tohoto tvrzení neunesl.
32. Podle § 2 písm. b) ZMVC se pro účely tohoto zákona rozumí zemědělskými nemovitostmi pozemky, které ke dni 24. 6. 1991 tvořily zemědělský půdní fond nebo do tohoto fondu náležely (bod 1). Zákon přitom odkazuje na § 1 zákona č. 53/1966 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu ve znění zákona č. 75/1976 Sb. Podle § 1 odst. 1 uvedeného zákona je zemědělským půdním fondem půda obhospodařovaná (orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, louky, pastviny) a půda, která byla a má být nadále zemědělsky obhospodařována, ale dočasně obdělávána není. Podle § 1 odst. 2 součástí zemědělského půdního fondu jsou též pozemky, které sice neslouží bezprostředně zemědělské výrobě, avšak jsou pro ni nepostradatelné jako polní cesty, pozemky se zařízením důležitým pro polní závlahy, vodní nádrže a rybníky potřebné pro zemědělskou výrobu, hráze sloužící k ochraně před zamokřením nebo zátopou, ochranné terasy proti erozi apod.
33. Podle § 3, písm. b) ZMVC je oprávněnou osobou právnická osoba zřízená nebo založená jako součást registrované církve a náboženské společnosti za podmínky, že v rozhodném období utrpěla tato osoba nebo její právní předchůdce majetkovou krivdu v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5a podle § 4 písm. b) je povinnou osobou Lesy České republiky, s. p.
34. Podle § 5 a) ZMVC je skutečností, v jejímž důsledku došlo v rozhodném období k majetkovým krivdám, odnětí věci bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, nebo podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě (trvalé úpravě vlastnictví k zemědělské a lesní půdě).
35. Podle § 6 ZMVC povinná osoba vydá oprávněné osobě nemovitou věc ve vlastnictví státu, která náležela do původního majetku registrovaných církví a náboženských společností a stala se

předmětem majetkové křivdy, kterou utrpěla oprávněná osoba nebo jeho právní předchůdce v rozhodném období v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.

36. Podle § 9 odst. 1, věta první, ZMVC oprávněná osoba písemně vyzve povinnou osobu k vydání zemědělské nemovitosti do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, jinak její nárok zanikne. Podle § 9 odst. 6, věta první, ZMVC nedojde-li mezi oprávněnou osobou a povinnou osobou k uzavření dohody o vydání zemědělské nemovitosti, rozhodne na základě návrhu oprávněné osoby o vydání zemědělské nemovitosti pozemkový úřad; návrh lze podat do 6 měsíců po uplynutí lhůty podle odstavce 2.
37. Soud se shoduje se správním orgánem co do právního závěru, že žalobce řádně a včas uplatnil nejprve výzvou podle § 9 odst. 1 ZMVC adresovanou povinné osobě podle § 4 písm. b) ZMVC a poté návrhem na zahájení správního řízení podaným podle § 9 odst. 6 ZMVC u příslušného správního orgánu nárok na vydání zemědělských nemovitostí ve smyslu § 2 ZMVC, který byl původním vlastnictvím Erzdechantei in Krumau; v podrobnostech lze na odůvodnění správního rozhodnutí v tomto směru odkázat.
38. V řízení byla spornou pouze otázka, zda další účastník řízení má postavení oprávněné osoby ve smyslu § 3 ZMVC a zda tedy utrpěl majetkovou křivdu z některého z důvodů definovaných § 5 ZMVC, a to v souvislosti s tvrzením žalobce, že majetek právního předchůdce žalobce byl dotčen konfiskací podle dekretu ještě před započítáním rozhodného období vymezeného ZMVC.
39. Jelikož § 1 ZMVC upravuje zmírnění některých majetkových křivd, jež byly spáchány komunistickým režimem církvím a náboženským společnostem, které jsou ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona státem registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi podle jiného právního předpisu (dále jen „registrované církve a náboženské společnosti“), v období od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 (dále jen „rozhodné období“) a vypořádání majetkových vztahů mezi státem a registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi, nelze jazykovým a logickým výkladem tohoto ustanovení dospět k jinému závěru, než že zákon nedopadá na majetkové postihy, k nimž došlo před 25. 2. 1948.
40. Namítal-li další účastník řízení, že konfiskace podle prezidentských dekretů vůbec nemohla postihnout církevní majetek, je třeba uvést, že zákonodárce v ZMVC zjevně vychází z opačné teze, když konfiskaci podle dekretů č. 12/1945 Sb. a č. 108/1945 Sb. zakotvuje jako jeden z důvodů bránících vydání restitučního majetku (§ 8 písm. h) ZMVC). Ustanovení o vynětí z vydání však dopadá pouze na ty na případy, kdy k dovršení konfiskace došlo až po rozhodném datu 25. 2. 1948. Lze tedy souhlasit s dalším účastníkem, že žalobce si odporuje, tvrdí-li současně, že majetek právního předchůdce oprávněné osoby byl konfiskován před započítáním rozhodného období podle ZMVC a zároveň v konfiskaci shledává výlukový důvod podle § 8 odst. 1 písm. h) ZMVC. Byla-li by konfiskace završena ještě před rozhodným obdobím, neměl by další účastník řízení vůbec postavení oprávněné osoby podle § 3 ZMVC, neboť jedním z atributů toho je vznik majetkové křivdy v rozhodném období.
41. Otázkami konfiskace podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. se zabírala soudní judikatura v souvislosti s obecnými restitučními předpisy z 90. let 20. století a sjednotila se na následujících základních principech: nebylo zapotřebí zápisu vlastnického práva v pozemkové knize (intabulace), jelikož k jeho přechodu docházelo ex lege ke dni účinnosti dekretu, tj. 23. 6. 1945. Správní orgány následně vydávaly rozhodnutí o konfiskaci (konfiskační výměry či vyhlášky), které však měly pouze deklaratorní charakter, nicméně bylo jich zapotřebí k dovršení

procesu konfiskace. Nebylo v nich však nutno majetek jakkoli specifikovat, dotčený subjekt byl rozhodnutím dostatečně kategorizován a konfiskace se vztahovala na veškerý jeho majetek.

42. Soudy v občanskoprávním řízení jsou těmito rozhodnutími vázány, pokud však taková rozhodnutí byla vydána před 25. 2. 1948, je jejich přezkumná činnost v občanskoprávním řízení omezena pouze na otázku, zda nejde o nicotný správní akt a zda je rozhodnutí pravomocné a vykonatelné. Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 28 Cdo 1604/2016 výslovně uvádí: „.....*konfiskační výměr je správním aktem, jímž je soud vázán a jehož správnost (tedy ani to, zda byly dány předpoklady konfiskace) není v zásadě oprávněn zkoumat. Provéřít může toliko, jestli se jedná o správní akt (a nikoliv paakt), byl-li vydán v mezích pravomoci příslušného správního orgánu a zda je pravomocný nebo vykonatelný.*...“ Obdobně hovoří i další rozhodnutí téhož soudu, sp. zn. 22 Cdo 2148/2001, 28 Cdo 2020/2005, 28 Cdo 1473/2006, 28 Cdo 911/2010, rozhodnutí Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 405/98 a řada dalších).
43. Předmětná vyhláška Okresní správní komise v Kaplici, o níž se další účastník řízení co do závěru o konfiskaci opíral, je v řízení jediným podstatným dokumentem konfiskaci přímo zmiňujícím, byla vydána 18. října 1945, vyvěšena 1. listopadu 1946 a sejmuta 16. listopadu 1946, tedy před počátkem rozhodného období. Soud ji tudíž přezkoumal v souladu s výše citovanou judikaturou pouze z naznačených formálních hledisek, jelikož její věcný přezkum (mj. i otázka důvodnosti tohoto postupu vůči právnímu předchůdci dalšího účastníka řízení) je vyloučen.
44. Dekret prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. nestanoví žádná procesní pravidla, rozhodování tak probíhalo podle vládního nařízení č. 8/1928 Sb., o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů (správní řízení). Podle § 6 citovaného zákona nebylo-li stanoveno jinak, byla dána v 1. stolici věcná příslušnost okresních úřadů, ve 2. stolici věcná příslušnost zemských úřadů.
45. V poválečném uspořádání došlo podle vyhlášky č. 43/1945 Sb., o platnosti ústavního dekretu prezidenta republiky z 4.12.1944, č. 18 Úř. věst. čsl., o národních výborech a prozatímním národním shromáždění a podle § 1 vyhlášky ministerstva vnitra č. 45/1945 Sb., o úplném znění vládního nařízení o volbě a pravomoci národních výborů, ke vzniku okresních národních výborů jakožto orgánů veřejné správy, které nahradily dřívější okresní úřady. Okresní správní komise byla ve smyslu čl. 4 vyhl. č. 43/1945 Sb. a § 3, § 6 odst. 1, odst. 3 vyhl. č. 45/1945 Sb. orgánem jmenovaným pro dočasnou správu okresů, kde pro převážnou většinu obyvatelstva státně nespolehlivého nemohl být ustaven národní výbor, s pravomocí rovnocennou pravomocí okresního národního výboru.
46. Podle § 2 odst. 2 dekretu prezidenta republiky č. 121/1945 Sb., o územní organizaci správy vykonávané národními výbory, byly obnoveny obvody správních okresů a sídla nově vzniklých okresních národních výborů či okresních správních komisí byla v místech sídel dřívějších okresních úřadů. Příloha č. 1 vymezovala územní obvod správních okresů v rámci České republiky a do okresu Kaplice podle ní náležely územní obvody obcí Vyšší Brod, Nové Hrady a Kaplice.
47. Podle § 68 odst. 1 zákona č. 8/1928 Sb. se rozhodnutí označovalo jako výměr, podle § 68 odst. 2 mělo obsahovat výrok, odůvodnění (nebylo-li stanoveno jinak) a poučení o opravném prostředku (nešlo-li o rozhodnutí ústředního úřadu). § 72 odst. 1 předpokládal písemnou formu výměru, nebylo-li stanoveno jinak. Písemné vyhotovení rozhodnutí muselo podle § 68 odst. 3 obsahovat označení úřadu, který je vydal, datum a podpis oprávněného úředního orgánu a podle § 72 odst.

2 bylo rozhodnutí vydáno doručením písemného vyhotovení, nestanovil-li předpis jinak. Podle § 91 odst. 1 bylo rozhodnutí vykonatelné, pokud proti němu nebyl přípustný opravný prostředek, anebo tento neměl odkladný účinek.

48. Nicotný správní akt je v právní teorii definován jako neplatný od samého počátku, na nějž se proto hledí jako na neexistující, zdánlivý. Jde zejména o správní akt vydaný mimo rámec věcné příslušnosti či pravomoci správního orgánu, případně trpící jinými závažnými vadami, pro které jej ani není možno považovat za správní akt.
49. Vládní nařízení č. 8/1928 Sb. nestanoví, jakými údaji má být individualizován účastník řízení v rozhodnutí orgánu veřejné moci. Z hlediska obecných požadavků na určitost právních úkonů je jednou z podstatných náležitostí správního aktu označení subjektu, jemuž je určen, a to jeho úplným názvem, firmou, jakož i dalšími náležitostmi (např. adresou sídla event. i dalšími identifikačními znaky), které adresáta jednoznačně identifikují S ohledem na konkrétní okolnosti případu, jako místní poměry, známost adresáta v místě apod. Lze připustit i takové označení, které nevzbuzuje žádnou pochybnost o tom, komu je rozhodnutí určeno. Ústavní soud ve svém rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 599/02 označil přesné označení adresáta za klíčovou náležitost rozhodnutí orgánu veřejné moci vyplývající z požadavku určitosti správního aktu. Toto rozhodnutí je odrazem obecné zásady určitosti správního aktu, platné pro rozhodovací činnost správních orgánů i v době vzniku zmiňované konfiskační vyhlášky. Jako jedna z podstatných náležitostí správního rozhodnutí je tak řádné označení jeho adresáta předpokladem jeho právních účinků. Správní akt, v němž není jednoznačně určen jeho adresát, je neurčitý. Neurčitost je zásadní vadou rozhodnutí, která způsobuje nicotnost správního aktu, na nějž se tedy hledí, jako by od počátku nebyl.
50. Předmětná konfiskační vyhláška je rozhodnutím v I. instanci, kde v rámci své pravomoci a věcné příslušnosti rozhodoval příslušný správní orgán, Okresní správní komise v Kaplici, postavená na roveň okresnímu národnímu výboru. Jako jeden z adresátů tohoto správního aktu je pod položkou 69. uveden v kolonce „Jméno a příjmení“ Děkanství a v kolonce „Byt (přesná adresa)“ je uvedeno Krumlov.
51. Ze zápisů v pozemkové knize, části B, je jasné, že majetek, jenž je předmětem tohoto sporu, náležel církevnímu subjektu Erzdechantei in Krumau - Arciděkanství v Krumlově. V záhlaví knihovní vložky č. 766 je sice uvedeno označení Prelaturgut, v překladu do českého jazyka Prelátský statek, nicméně tyto nadpisy mívaly více méně orientační charakter a pro označení vlastníka byl vždy rozhodující zápis v části B. Žalobci se sice podařilo prokázat, že v různých historických dobách bylo užíváno jako součást označení téhož subjektu pojmu „děkanství“ či „prelatura“, avšak již neprokázal, že konfiskační vyhláška byla adresována právě Erzdechantei in Krumau za situace, kdy je evidentní, že historicky bylo slovo „Erzdechantei“ součástí názvů ještě několika dalších samostatných církevních právnických osob, které disponovaly vlastním nemovitým majetkem, jenž se stal rovněž předmětem restitučních nároků vznesených žalobcem podle ZMVC. Označení adresáta vyhlášky „Děkanství“ se v těchto souvislostech jeví nedostatečným, neodpovídá oficiálnímu označení žádného z právních předchůdců dalšího účastníka řízení a ani osobám známým místních poměrů v dané době z vyhlášky nemohlo být zřejmé, vůči kterému či kterým z právnických osob nesoucích ve svém názvu výraz „Erzdechantei“, zjednodušeně česky „Arciděkanství“ byla namířena. Objevuje-li se pojem konfiskace v některých listinách vydávaných orgány státní správy v poválečném či ještě i pozdějším období, je soud toho názoru, že orgány tento pojem používaly bez rozlišení, i v případech, kdy šlo o vyjádření odnětí majetku podle zákona č. 142/1947 Sb. (viz např. listina

citovaná pod bodem 14. odůvodnění tohoto rozsudku – dopis Zemského národního výboru Místnímu národnímu výboru v Českém Krumlově z 19.5.1948 ohledně přidělu pozemků v rámci revize první pozemkové reformy). Proti závěru o konfiskaci majetku právního předchůdce žalobce pak podpůrně může svědčit rovněž skutečnost, že určité nemovité věci má kontinuálně (dle zápisů v katastru nemovitostí) ve svém vlastnictví, jelikož konfiskace dopadala vždy na veškerý majetek konfiskovaného subjektu. Vzhledem k závěru o neurčitosti konfiskačního aktu se soud však již podrobně touto otázkou nezaobíral a návaznost zápisu v katastru nemovitostí na předchozí zápis v evidenci nemovitostí, resp. v pozemkové knize podrobně nezkoumal.

52. Označení adresáta je náležitostí spadající do přezkumu správního aktu soudy v občanskoprávním řízení, jak jsou vymezeny výše citovanou judikaturou. Nelze souhlasit se žalobcovým právním názorem, že za daných okolností je nutno účinky konfiskační vyhlášky vztáhnout na všechny církevní subjekty, mající toto označení ve svém názvu, ale platí právě opačný princip, že není-li jasně prokázáno, komu je rozhodnutí určeno, nemohly jeho účinky nastat.
53. Soud se proto již nadále nezaobíral ani dalšími náležitostmi konfiskační vyhlášky, jako uvedením důvodu konfiskace, funkční, věcnou či místní příslušností správního orgánu, který ji vydal, okolnostmi a způsobem jejího doručení atd. Byť tedy k těmto otázkám soud prováděl zčásti dokazování, jeho výsledky ve světle výše uvedeného právního názoru nikterak nehodnotí.
54. Dalším souborem důkazů bylo prokázáno, že sporný majetek byl postižen postupem státu podle zákona č. 142/1947 Sb., k čemuž dospěl již správní orgán ve správním řízení. Tím je naplněn důvod majetkové křivdy podle § 5 písm. a) ZMVC a jelikož jsou splněny i další předpoklady (prokázáno právní nástupnictví žalobce po knihovním vlastníku pozemků a jeho zápis v rejstříku Ministerstva kultury ČR), je další účastník řízení oprávněnou osobou ve smyslu § 3 písm. b) ZMVC. Nárok na vydání pozemků byl řádně uplatněn postupem podle § 9 odst. 1, odst. 6 ZMVC u povinné osoby podle § 4 písm. b) ZMVC, která má podle § 6 ZMVC povinnost věci vydat, jelikož zároveň není dána žádná překážka ve smyslu § 8 odst. 1 ZMVC, která by vydání pozemků bránila.
55. Z těchto důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 250i o.s.ř., jelikož rozhodnutí správního orgánu jsou věcně správná.
56. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a zcela úspěšnému dalšímu účastníku řízení bylo proti neúspěšnému žalobci přiznáno právo na jejich náhradu v plné výši. Náklady řízení byly vyčísleny částkou 64.511,15 Kč, která zahrnuje odměnu právního zástupce za dva úkony právní služby provedené v každé z pěti věcí před jejich spojením věcí v sazbě 3 100 Kč/úkon podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k žalobě), dva úkony v sazbě 9.100 Kč/úkon vykonané po spojení věcí podle § 9 odst. 4 písm. g) ve spojení s § 12 odst. 3 advokátního tarifu (účast při jednání soudu dne 16.5.2018, jehož doba trvání přesáhla dvě hodiny), paušální náhradu hotových výdajů advokáta za 12 úkonů právní služby (300,- Kč/úkon) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, z toho počítáno 5/6 za jednání dne 16.5.2018, jelikož bylo jednáno v šesti spojených věcech, cestovné na trase Praha – České Budějovice a zpět k uvedenému jednání soudu, tj. 1/2 z celkových 330,- Kč za cestu veřejnou dopravou - vlakem (právní zástupce se účastnil toho dne celkem deseti jednání u téhož soudního senátu – spojené věci sp. zn. 11C 32/2016, 11C 33/2016, 11C 96/2016, 11C 97/2016, 11 C 106/2016, 11C 118/2016 a sp. zn. 11C 107/2016, 11C 108/2016, 11C 109/2016, 11C 119/2016), tj. 165 Kč, náhrada, resp. poměrná část náhrady za promeškaný čas za výše uvedenou cestu, tj. 450 Kč (1/2

z částky 900 Kč představující náhradu za devět započatých půlhodin v sazbě 100 Kč/započatá půlhodina). K odměně a náhradám přísluší DPH ve výši 21 % v částce 11.196,15 Kč podle § 137 odst. 3 o. s. ř. Oproti vyúčtování nebylo dalšímu účastníku řízení přiznáno právo na náhradu nákladů souvisejících s jedním úkonem právní služby – vyjádřením z 12.3.2018 – jež nebyla soudem vyžádána a v nichž z podstatné části jsou pouze opakována tvrzení uvedená již v jeho předchozích podáních – prvních vyjádřeních k žalobám.

57. Lhůta k plnění byla dalšímu účastníku řízení stanovena podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze u Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Nebude-li povinnost uložená tímto rozhodnutím splněna řádně a včas, může se jejího splnění oprávněný domáhat na návrh soudním výkonem rozhodnutí či exekucí.

České Budějovice 16. května 2018

Mgr. Kamila Drábková v.r.
samosoudkyně